

Sygn. akt II AKa 86/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA - Maria Mroziak-Sztykiel

Sędziowie SA - Marek Czecharowski

SO (del) - Małgorzata Janicz (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2015 r.

sprawy R. L.

oskarżonego z art. 148§ 2 pkt 1kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 14 października 2013 r.

sygn. akt XII K 193/12

I. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie pkt III i IV;

II. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do R. L. w pkt I i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

III. na podstawie art. 63§ 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w pkt II wyroku kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 22 grudnia 2011 roku do dnia 22 czerwca 2012 roku.

UZASADNIENIE

R. L. został oskarżony o to, że:

I w dniu 24 października 2011 r. w stróżówce mieszczącej się na parkingu przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. C., w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia J. S. dokonał zabójstwa w/w pokrzywdzonego ze szczególnym okrucieństwem, w ten sposób, że przez około półgodzinny okres czasu zadał w/w pokrzywdzonemu kilkadziesiąt ciosów w głowę, tułów, ręce i nogi, uderzając w wymienione okolice rękami w tym zaciśniętymi w pięść, łokciami, kolanami, poręczą od fotela oraz drewnianą skrzynką, wchodząc na ciało pokrzywdzonego i zadając mu uderzenia piętą, kopiąc po całym ciele w tym w twarz oraz wykręcając pokrzywdzonemu ręce i nogi w tym uderzając kolanem w wykręconą i unieruchomioną lewą rękę pokrzywdzonego oraz uderzając jego głową o posadzkę, w wyniku czego spowodował u J. S. obrażenia w postaci m.in. całkowitego zwichnięcia prawego stawu łokciowego ze złamaniem wyrostka łokciowego złamanie kości śródreżca prawej dłoni, wieloodłamowego złamania trzonu kości

ramiennej lewej ręki, złamania kostki bocznej prawego stawu skokowego, wieloodłamowego złamania trzonu kości strzałkowej nogi prawej, złamania dziesięciu żeber po stronie lewej, częściowo wieloodłamowego z pęknięciem opłucnej, złamania siedmiu żeber, częściowo wieloodłamowego po stronie prawej z rozległym rozerwaniem opłucnej i wylewami krwawymi oraz rozerwania trzonu XI kręgu piersiowego, przy czym do zgonu J. S. doszło w wyniku wstrząsu pourazowego spowodowanego skutkami doznanych bardzo masywnych obrażeń układu kostno-stawowego kończyn oraz rusztowania klatki piersiowej z następową odmą opłucnową oraz zatorowością tłuszczową płuc.

tj. o czyn z art. 148 § 2 pkt. 1 k.k.

II. w dniu 22 grudnia 2011 r. w W. przy Al. (...) użył jako autentycznego przerobionego dokumentu w postaci dowodu osobistego o numerze (...) wystawionego na dane S. K., do którego to dokumentu jako autentycznego zostało wstawione zdjęcie R. L.

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 14 października 2013 r. (sygn. akt XII K 193/12) :

I. oskarżonego R. L. uznał za winnego tego, że w dniu 24 października 2011 r. w stróżówce mieszczącej się na parkingu przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną, ustaloną osobą, w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia, dokonał zabójstwa J. S. ze szczególnym okrucieństwem, w ten sposób, że przez około półgodzinny okres czasu zadał pokrzywdzonemu kilkadziesiąt ciosów w głowę, tułów, ręce i nogi, uderzając w wymienione okolice rękami w tym zaciśniętymi w pięść, łokciami, kolanami, poręczą od fotela oraz drewnianą szufladą, wchodząc na ciało pokrzywdzonego i zadając mu uderzenia piętą, kopiąc po całym ciele w tym w twarz oraz wykręcając pokrzywdzonemu ręce i nogi w tym uderzając kolanem w wykręconą unieruchomioną lewą rękę pokrzywdzonego oraz uderzając jego głową o posadzkę, w wyniku czego spowodował u J. S. obrażenia w postaci m.in. całkowitego zwichnięcia prawego stawu łokciowego ze złamaniem wyrostka łokciowego, złamanie kości śródrezcza prawej dłoni, wieloodłamowego złamania trzonu kości ramiennej lewej ręki, złamania kostki bocznej prawego stawu skokowego, wieloodłamowego złamania trzonu kości strzałkowej nogi prawej, złamania dziesięciu żeber po stronie lewej, częściowo wieloodłamowego z pęknięciem opłucnej, złamania siedmiu żeber, częściowo wieloodłamowego po stronie prawej z rozległymi rozerwaniem opłucnej i wylewami krwawymi oraz rozerwania trzonu XI kręgu piersiowego, przy czym do zgonu J. S. doszło w wyniku wstrząsu pourazowego spowodowanego skutkami doznanych bardzo masywnych obrażeń układu kostno-stawowego kończyn oraz rusztowania klatki piersiowej z następową odmą opłucnową oraz zatorowością tłuszczową płuc, co stanowi przestępstwo określone w art. 148 § 2 pkt 1 kk, i za to na podstawie art. 148 § 2 pkt 1 k.k. skazał go na karę 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego R. L. uznał za winnego tego, że w okresie miesiąca grudnia - do 22 grudnia 2011 r., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą dokonał przerobienia dokumentu w postaci dowodu osobistego o numerze (...), wystawionego na nazwisko S. K. w ten sposób, że do autentycznego dokumentu zostało wstawione przez nieustaloną osobę uprzednio dostarczone przez oskarżonego R. L. jego własne zdjęcie, co stanowi przestępstwo określone w art. 270 § 1 k.k. , i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 88 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. L. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) lat;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 22 grudnia 2011 r. do dnia 14 lutego 2013 r.,

V. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją 32;

VI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami 14, 18, 21, 22, 30, 31, opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami 33, 34, 36-42 zwrócił oskarżonemu R. L.,

VII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty, w pozostałym zakresie zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi skarb Państwa.

Wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonego.

Obrońca oskarżonego adw. D. C. zarzucił wyrokowi:

- obrazę prawa materialnego, przepisu art. 148 § 2 pkt 1 k.k. polegającą na przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, że oskarżony

działając w porozumieniu z inną osobą i ze szczególnym okrucieństwem, w zamiarze ewentualnym, dokonał zabójstwa J. S., podczas gdy w ustalonym stanie faktycznym i dowodowym, nie można oskarżonemu przypisać zamiaru bezpośredniego czy nawet ewentualnego działania w zamiarze pozbawienia życia pokrzywdzonego, co stanowi podstawowe znamię zbrodni zabójstwa a zachowanie oskarżonego, w tym zwłaszcza jego świadomość w chwili czynu oraz później, a także sposób zachowania się - co dotyczy także osoby współsprawcy - wyczerpywało zamiar pobicia, nie wykluczając spowodowania nawet ciężkich obrażeń, których skutkiem była śmierć pokrzywdzonego, co przemawia jedynie za przyjęciem działania w ramach występku z art. 156 § 3 kk.

Stawiając powyższy zarzut, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony R. L. w ramach zarzucanego mu czynu dopuścił się występku z art. 156 § 3 k.k. i wymierzenie oskarżonemu na podstawie tego przepisu stosownej i sprawiedliwej kary.

Jedynie z tzw. ostrożności procesowej, w oparciu o przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. obrona alternatywnie zaskarżyła orzeczenie o karze 25 lat pozbawienia wolności wymierzonej za czyn I-szy, zarzucając jej rażącą surowość i niewspółmierność tej kary, jako kary wyjątkowej, w kontekście poczynionego przez Sąd Okręgowy ustalenia działania w zamiarze ewentualnym, wnosząc jednocześnie o zmianę orzeczenia w tym zakresie poprzez wymierzenie kary łagodniejszej, nie wykraczając poza rzeczywistą potrzebę.

Obrońca oskarżonego adw. J. L. powyższemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

a) art. 7 k.p.k. - poprzez naruszenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność ocen, w tym przekroczenie granic swobodnej kontrolowanej oceny z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie:

- przyjęcia, że pokrzywdzony odczuwał silny ból, podczas gdy pominięto w trakcie orzekania fakt, że był on pod znacznym wpływem alkoholu co miało wpływ na receptory bólu i stanowiło podstawę wzmożonej agresji,

nagrania monitoringu z miejsca zdarzenia poprzez błędnie przyjęcie, że:

- oskarżony trzykrotnie uderzył pokrzywdzonego w głowę drewnianą szufladą, pomimo, że takie zdarzenie nie zostało zarejestrowane na nagraniu monitoringu,

- oskarżony umożliwił współsprawcy zadanie kilkunastu kopnięć piętą w okolice krocza pokrzywdzonego i w ten sposób powodowanie bólu i dręczenia pokrzywdzonego, pomimo że przeczą temu wyniki przeprowadzonej sekcji zwłok,

- oskarżony musiał zdawać sobie sprawę, że działa ze szczególnym okrucieństwem przez pół godziny brutalnie bijąc i katując człowieka, zadając kilkadziesiąt ciosów w głowę i w miejsca chroniące ważne dla życia człowieka organy, w tułów, maltretując i dręcząc pokrzywdzonego, pomimo że z nagrania monitoringu wynika, że większą część czasu

oskarżony uderzał pokrzywdzonego w twarz (nie w głowę) i po kończynach, co nie stanowiło uderzeń zagrażających życiu,

- oskarżony uderzał głową pokrzywdzonego o posadzkę, pomimo że takie zdarzenie nie zostało zarejestrowane na nagraniu monitoringu,

- oskarżony wraz ze współsprawcą pozostawili na wpół przytomnego człowieka, pomimo że z nagrania wynika, że pokrzywdzony rozmawiał ze sprawcami, podniósł się i samodzielnie zmienił miejsce na którym siedział, wręcz swobodnie poruszając się po stróżówce i mogąc też w każdej chwili samodzielnie ją opuścić,

- pokrzywdzony nie był w stanie prowadzić z oskarżonym dyskusji i nie zachował orientacji w czasie i w przestrzeni, pomimo że na nagraniu monitoringu wyraźnie widać etapy prowadzonej dyskusji pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym, także tuż przed opuszczeniem stróżówki przez sprawców,

b) art. 410 k.p.k. - poprzez zaniechanie oparcia wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej a w szczególności:

- pominięciu dowodu z umowy zawartej przez oskarżonego z ochroną(...), z której wynikało że pokrzywdzony miał swobodny dostęp do pilota alarmu powiadamiającego załogi interwencyjne, z czego świadomie nie skorzystał decydując się jedynie na zmianę miejsca z krzesła na fotel,

- nieuwzględnieniu ujawnionego w toku rozprawy dowodu z oględzin miejsca zdarzenia w postaci zdjęć wykonanych przez Policję i ponownie załączonych przez obrońcę do protokołu z których wynika, że pokrzywdzony miał swobodny dostęp do telefonu stacjonarnego, z czego świadomie nie skorzystał decydując się jedynie na zmianę miejsca z krzesła na fotel,

- nieuwzględnieniu ujawnionego w toku rozprawy dowodu (k.433) z badania na zawartość alkoholu z dnia 22/11/2011 r. które wykazało w organizmie pokrzywdzonego 0,6% alkoholu etylowego, co niewątpliwie miało wpływ na jego zachowanie i odczuwanie bólu,

- pozostawienia przez oskarżonego na miejscu zdarzenia monitoringu nagrywającego całe zdarzenie (czego oskarżony był świadomy w trakcie zdarzenia), co stoi w sprzeczności z ustaleniami Sądu, że opuszczając stróżówkę oskarżony godził się z dużym prawdopodobieństwem śmierci pokrzywdzonego,

c) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nie zastosowanie tego przepisu w odniesieniu do ustaleń poczynionych przez biegłego S. Ł., tj. w sytuacji nie ustalenia treści wypowiedzi pokrzywdzonego o co wnioskowali obrońcy, w szczególności gdy oskarżony wyjaśnił, że był słownie prowokowany przez pokrzywdzonego. Sąd nie rozstrzygnął nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego uznając, że bity człowiek nie jest w stanie prowokować słownie napastnika kwestionując tym samym zadość dopuszczonego przez siebie dowodu,

d) art. 177 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez błędne zastosowanie tego przepisu w sytuacji złożenia przez strony w dniu 11 października 2013 zasadnych wniosków o przeprowadzenie uzupełniających opinii biegłych i uznanie okoliczności które miały być udowodnione za nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia,

Na podstawie art. 438 § 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia tj.:

- dowodu z zeznań świadków A. Ż. i M. S. w zakresie przyjęcia, że pokrzywdzony nie ośmieliłby się prowokować napastnika, pomimo przyjęcia na podstawie zeznań tych świadków, że pokrzywdzony był osobą nadużywającą alkoholu (a chwili zdarzenia w stanie nietrzeźwości), osobą arogancką, nieuprzejmą a także uzależnioną od hazardu,

- opinii biegłego S. Ł. poprzez błędne przyjęcie, że jego opinia nie miała większego znaczenia dla poczynienia przez Sąd ustaleń faktycznych w sprawie a jakość nagrania z kamer była tak niska, że nawet przy zastosowaniu najlepszych

metod i poprawieniu jakości obrazu mógłby on odczytać jedynie kilka poszczególnych słów lub nawet sylab w sytuacji gdy biegły stwierdził, że gdyby przedstawiono mu materiał odpowiednio wyostrzony i zwolniony z możliwością przybliżenia (powiększenia) obrazu, to odczytałby ok. 50 % określonych w protokole z rozprawy z dnia 11 października 2013 r., widocznych wypowiedzi a z analizy zapisu monitoringu wynika że przynajmniej w kilku miejscach nagrania, pokrzywdzony w widoczny sposób wypowiada całe zdania,

również w zakresie opinii biegłego S. Ł. poprzez błędne przyjęcie, że wskazywane dowody zostały sporządzone w sposób rzetelny, prawidłowy i nie były kwestionowane przez żadną ze stron w sytuacji gdy obrońcy i prokurator wnioskowali o :

1. wezwanie technika policyjnego oraz sprowadzenie na salę rozpraw dowodu rzeczowego w postaci dekodera będącego pierwotnym narzędziem nagrywającym i odtworzenie nagrania z dekodera oraz ustalenie w oparciu o wiedzę technika możliwości poprawienia jakości obrazu

2. dopuszczenie dowodu z opinii specjalisty na okoliczność ustalenia możliwości poprawy jakości obrazu we wskazanych przez biegłego fragmentach filmu możliwych do odczytania, co nie zostało uwzględnione przez Sąd

oraz

wynikający z powyższego błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez ustalenie, że oskarżony R. L. dopuścił się przestępstwa zabójstwa znęcając się ze szczególnym okrucieństwem przez 30 minut nad pokrzywdzonym, dokonane wbrew wynikającym z głównego dowodu w postaci nagrania monitoringu okolicznościom sprawy, z których wynika, że przed opuszczeniem miejsca zdarzenia oskarżony rozmawiał z pokrzywdzonym pozostawiając go w pozycji siedzącej z dostępem do telefonu i pilota interwencyjnego firmy (...) wraz z nagraniem monitoringu całego zdarzenia w miejscu ogólnie dostępnym dla osób postronnych i z bezpośrednim wyjściem na ulicę, po uprzednim pobiciu go, uderzając w ciągu 1 minuty i 55 sekund siedem razy w żebra a następnie bijąc go w twarz, brzuch i kończyny a więc w sposób i miejsca w które bity jest pobity człowiek, co spowodowało przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej art. 148 § 2 pkt. 1 kk w miejsce poprawnej tj. art. 158 § 3 k.k.

Na podstawie art. 438 § 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąca niewspółmierność kary na którą miały wpływ ustalenia Sądu dotyczące karalności oskarżonego, jego wysokiej demoralizacji, ustalenia że jest on osobą szczególnie niebezpieczną i wysoko zdemoralizowaną w sytuacji gdy z karty karnej i wywiadu środowiskowego nie wynikają powyższe okoliczności, albowiem:

- prawie wszystkie czyny za które został skazany oskarżonego zostały popełnione w latach 90-tych

- oskarżony został uniewinniony w sprawie o sygn. akt VK 45/06 prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia

- wprowadzone w 2013 r. do wykonania kary zostały zawnioskowane przez kuratora do dwóch dni po przedmiotowym zdarzeniu z dnia 24/10/2011 r. co potwierdza wyłączny związek przyczynowy tych wniosków z niniejszą sprawą.

- kurator oskarżonego , będąc najlepiej zorientowanym w jego sytuacji rodzinnej i osobistej, przez okres ponad 5 lat przed przedmiotowym zdarzeniem nie widział objawów demoralizacji oskarżonego i niebezpieczeństwa grożącego z jego strony.

Na podstawie 427 § 1 k.p.k. wniósł, aby Sąd Okręgowy działając na zasadzie 437 § 1 i 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2014r Sąd Apelacyjny w Warszawie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Obrońcy oskarżonego wywiedli kasację.

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2015 r. (sygn. akt II KK 241/14)

Sąd Najwyższy:

- uchylił zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego w odniesieniu do skazania R. L. za przestępstwo określone w art. 148 § 2 pkt k.k. oraz co do kary łącznej i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji obrońców oskarżonego okazały się częściowo zasadne, co w związku z kwestiami podniesionymi przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 lutego 2015 roku spowodowało konieczność uchylenia wyroku Sądu I instancji i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Na wstępie stwierdzić należy, iż co prawda zgodnie z dyspozycją art. 433 § 2 k.p.k. na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozważenia wszystkich zarzutów i wynikających z nich wniosków wskazanych w apelacji, to jednak możliwe jest ograniczenie rozpoznania zarzutów, jeżeli jest to wystarczające do wydania orzeczenia (vide art. 436 k.p.k.). W sprawie niniejszej mamy do czynienia z taką właśnie sytuacją procesową, gdzie stopień skuteczności części stawianych zarzutów, a wniosek taki płynie wprost z treści pisemnych motywów wyroku Sądu Najwyższego, powoduje, że rozpoznanie pozostałych, z uwagi na konieczność uchylenia wyroku Sądu I instancji, byłoby w ocenie Sądu odwoławczego przedwczesne. Nie ulega wątpliwości, iż kwestią kluczową dla prawidłowego wyrokowania w sprawie jest ocena dowodu z opinii biegłego z zakresu odczytywania wypowiedzi z ruchu ust – S. Ł.. Dotychczasowe postępowanie przed Sądem I instancji nie doprowadziło do uwzględnienia wniosków dowodowych stron w przedmiocie dopuszczenia opinii uzupełniającej biegłego, który opiniowałby w kwestii możliwości poprawienia jakości dowodowego nagrania (zarzut obraży art. 170§ 1 pkt 2 k.p.k. sformułowany w apelacji adwokata J. L.). Tymczasem w postępowaniu przed Sądem Najwyższym do złożonej kasacji obrońca oskarżonego dołączył nagrany na przenośnym nośniku pamięci zapis z monitoringu, który jest jakościowo lepszy od uzyskanego w wyniku ekspertyzy Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego KGP i umożliwiający w konsekwencji sporządzenie opinii uzupełniającej pozwalającej na pełniejsze odczytanie wypowiedzi pokrzywdzonego, oskarżonego czy też trzeciego obecnego na miejscu zdarzenia mężczyzny. Rzecz jednak w tym, iż załączone do kasacji przenośne nośniki pamięci, które zawierają przetworzony obraz z kamery zainstalowanej w przyczepie, stanowią jedynie informację o dowodzie, gdyż są w istocie quasi opinią prywatną złożoną przez stronę. Z oświadczenia uzyskanego na rozprawie apelacyjnej od obrońcy oskarżonego wynika, że uzyskanie jakościowo lepszego obrazu nastąpiło w wyniku ingerencji znajomego informatyka. Powyższe rodzi potrzebę uzyskania na wstępie opinii biegłego (np. z CLK KGP) powołanego przez organ procesowy zgodnie z wymogami zawartymi przez ustawodawcę w art. 200 k.p.k., albowiem nie może budzić wątpliwości fakt, iż ustalenie zakresu ingerencji informatyka w treść zapisu monitoringu z miejsca przestępstwa wymaga wiadomości specjalnych. Dopiero po uzyskaniu wyżej wskazanej opinii, w przypadku potwierdzenia, iż owa ingerencja dotyczyła jedynie ostrości obrazu, nie zaś treści nagrania, możliwe będzie przedstawienie uzyskanych tą drogą nośników biegłemu S. Ł. celem sporządzenia opinii nowej czy też tylko uzupełniającej. Niewątpliwie należy także rozważyć dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka D. D.. Zapis jego rozmowy z pokrzywdzonym w dniu zdarzenia nagrany jest przez kamerę znajdującą się w przyczepie (kwestie dotyczące przesłuchania tego świadka podnosi obrońca oskarżonego w kasacji – vide strona 3). Przeprowadzenie powyższych dowodów przed Sądem II instancji prowadziłoby w rzeczywistości do prowadzenia postępowania dowodowego co do istoty sprawy i okazało się niemożliwe. Uzupełniając we wskazanym kierunku materiał dowodowy, Sąd Okręgowy powinien ponownie rozważyć wszystkie okoliczności przedmiotowo-podmiotowe, które mogą przesądzić o zamiarze oskarżonego, a to z kolei o możliwej kwalifikacji prawnej podjętych przez niego zachowań. Istotna będzie tu ponowna ocena dowodu z opinii biegłego lekarza medycyny sądowej P. K. w kontekście rodzaju i ilości obrażeń zadanych pokrzywdzonemu, możliwości wezwania przez niego pomocy, jak i jego ogólnej kondycji zwłaszcza w ostatnich chwilach kontaktu oskarżonego z pokrzywdzonym, w kontekście rzecz jasna zapisu przebiegu zdarzenia zarejestrowanego przez kamerę, w tym także możliwej do odczytania treści rozmowy pomiędzy R. L., a J. S.. W tym celu, przed wywołaniem opinii uzupełniającej, koniecznym staje się zapoznanie biegłego P. K. z treścią zapisu z monitoringu. Dopiero tak uzupełniony materiał dowodowy może się stać podstawą oceny dowodów pod kątem zamiaru z jakim działał oskarżony, a zwłaszcza oceny,

przy uwzględnieniu jego możliwości intelektualnych jak i poszczególnych etapów zdarzenia, jak sam oskarżony mógł oceniać skutki swojego działania. Pamiętać bowiem należy, iż rodzaj użytych narzędzi, siła ciosów i ich umiejscowienie, czy też intensywność działania sprawcy oraz czas jego działania są elementami dowodowymi, które często mogą jednoznacznie świadczyć o zamiarze zabójstwa, ale często, jak w sprawie niniejszej, są one niewystarczające i wówczas obowiązkiem Sądu jest sięgnięcie do innych okoliczności zdarzenia, ponieważ dopiero uwzględnienie wszystkich składników czynu w ich wzajemnym powiązaniu logicznym pozwoli prawidłowo ustalić rzeczywisty zamiar oskarżonego, a przez to przyjąć odpowiednią kwalifikację prawną jego zachowań. Wobec powyższych rozważań, uprawniony staje się wniosek, iż zgromadzenie pełnego materiału dowodowego, po jego uzupełnieniu we wskazanym kierunku, umożliwi Sądowi I instancji rozważenie wszystkich okoliczności niezbędnych dla prawidłowego określenia zamiaru oskarżonego i dokonanie ich oceny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

W wypadku zaś zaskarżenia wyroku jego uzasadnienie Sąd sporządzi przestrzegając wymogów określonych w art. 424§ 1kpk.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.